

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiæ Moralis Emendatæ Appendix In LXXIX. Propositiones A Summis Pontificibus olim damnatas

[Verlagsort nicht ermittelbar], circa 1680

De Virtutibus Impiorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40408

PERTINENS.

Jam supra monuimus, esse homines, qui quosvis sibi non obsequentes mox Baianismi vel Jansenismi insimulent. Exemplo sit is, cujus hæc in fine cujusdam Pertinentis sunt verba, utique omni prorsus sensu & mente vacua, nisi adversum me librantur. Atque hæc, inquit, bellissimè consonant cum censuris Pontificum contra Baianam 31. 32. 33. 71. Ita ille. Quem refutare, se eo loco intelligerem: nam quid velit discursu illo quem præmittit, prorsus non capio; puto quod nec alius quisquam. Hoc unum hic à me habeat: uti recedat ille tam ingenuè ab erroribus damnatis Authorum quos novit, quam ego à Baio.

DE VIRTUTIBUS IMPIORUM.

PROP. DAMN.

I. **O**mnia opera infidelium sunt peccata, & virtutes Philosophorum sunt vitia. Est 26.

NOTA XVIII.

1. **A** pud Suarezium, ita conceptus erat hic Articulus: *Et ad Pelagianismum rejicienda est ista sententia: Omnia opera, &c.* sed verum est, hoc principium potius ad finem pertinere articuli 25. qui in ordine Bullæ hunc præsentem præcedit, & cui illud idè suo loco anneximus. Sumptus est articulus ex lib. Baii de Virtutibus Impiorum, præsertim cap. IV. & V.

2. Præfatus quidem erat hic scriptor cap. II. (quo sensu, nec satis intelligo, nec disquiro) non de Officiis sibi questionem esse. Et tamen in ipso mox titulo capituli IV. disertè Officia accusat, aitque, quod honestatis officia cum in Deum non referuntur, non sint virtutes, sed (nota) vitia virtutes imitantia. Idem in ipso capite iidem penè verbis affirmat. De virtutibus vero Philosophorum in titulo capituli sequentis in eundem sensum addit: *Quod virtutes impiorum; quæ in Deum non referuntur, non idè ab Augustino negantur esse virtutes quia non salvant; sed (nota iterum) quia vitia sunt & damnant.* Ut nobis proindè magnopere laborandum non sit, quo pacto ista illius sententia proscribi meruerit. Non enim officia ipsa damnarunt, aut damanda fuerunt, quæ infideles Philosophi non ad Deum retulerunt; utpote quæ Augustinus, dona Dei nonnumquam vocat: sed quod de iis non in Domino gloriarentur, nec ad eum illa referrent cujus dona erant, hoc S. Doctor peccatum dixit, & quidem sic ut solus impius neget esse peccatum.

3. Sed magis perspicuè exponenda est sententia Sancti Doctoris, quam Baius quia non cepit, capus est. Sæpè ille ita locutus fuerat, ut diceret peccatum esse, quod non fieret ex fide: & rectè, quia cum Apostolo loquebatur. Hoc sensu etiam peccati accusare visus erat opus hominis infidelis, qui v. g. nudum operiret. Sed id cum objectaret Julianus, Viro Sancto occasionem dedit mentem suam disertissimè aperiendi. *Si gentilis nudum operuerit, numquid quia non est ex fide peccatum est?* Juliani verba sunt: ad quæ ita Augustinus. *Prorsus in quantum non est ex fide peccatum est.* Ostendere incipit per illud in quantum, cum disjunctiōe loquendum; additque: *Non quia per se ipsum factum, quod est operire nudum, peccatum est; excusat officium, quod alibi ab eo diximus donum Dei vocari: Sed de tali opere non in Domino gloriari, solus impius negat esse peccatum.* Accusat ergo id quod officium comitatur, nempe quod gentilis ille de suo opere non in Domino gloriatur. Explicat quod confusius dixerat (peccatum esse quod gentilis facit) nempe in unum confundendo officium cum defectu relationis; cum verum sit, copulatum ex utroque esse peccatum: etsi alterum illorum peccatum non sit; sed moraliter seu ex officio bonum.

PROP. DAMN.

II. Infidelitas purè negativa, in his, quibus Christus non est predicatus, peccatum est. Est 68.

NOTA XIX.

Utrum non reperitur hæc apud Baium: neque hodie authorem habet aut sequacem. Infidelitas purè negativa eorum, quæ necessariò creduntur necessitate mediè ad salutem, damnat quidem (& de his infidelibus Augustinus ait, non adeò excusandos, ut sempiterna igne non ardeant) sed non quia peccatum est.

PROP. DAMN.

III. In omnibus suis actibus peccator servit dominantì cupiditatì. Est 40.
IV. Omne quod agit peccator, vel servus peccati, peccatum est. Est 35.

NOTA XX.

Uis crederet, hanc Propositionem primam, è qua altera sponte sequitur, reipsa haberi apud Baium? Habetur tamen; & quidem totidem penè verbis. Dæmones, inquit de lib. Arbit. cap. VI. in omnibus suis actionibus & desideriis miserissimi sunt suæ iniquitatis & male voluntatis, quam deponere non possunt, servi. Similiter (nota) & impii homines, quamdiu non sunt à peccati dominio per Filium liberati, servi sunt peccati: quia in omnibus suis actibus dominantì peccato serviunt. Ita ille: quæ quidem, puto, refutatione non egent.

PROP. DAMN.

V. In eodem libro (de meritis operum 2.) sæpius repetit, quod non est verè legis obedientia quæ fit sine Charitate. Est 17.

NOTA XXI.

Habetur id cap. I. dicti libri: Quæcumque, ait, sine Charitate sunt, etiamsi apud homines speciosa videantur; tamen apud Deum simulata tantùm, & non vera sunt legis obedientia. Ubi monere quidem possemus, quid ille more suo intelligat per Charitatem; nempe ut paucis antè verbis eodem loco dixerat; Plenitudo legis est charitas: verùm quod præcipuè hic notandum est; toto isto libro pugnat Baius, ut cuilibet operi quo legi Dei obeditur, asserat meritum vitæ æternæ (ut alibi ostenditur) esto operans non sit Filius Dei. Nequis tamen hoc extenderet ad opera impiorum, qui videntur exterius legem Dei in aliquo servare, v. g. honorando parentes; idè ait, non esse legis obedientiam nisi fiat ex Charitate. Quod falsum est: quia legi Dei de honorandis parentibus verè obeditur, etiam ubi finis istius legis non habetur, quæ est Charitas; adeòque ubi nec legi Charitatis obeditur. Cave sis enim hanc Propositionem ejusque censuram ita intelligere, ut decernant Pontifices, toti legi Dei obediri posse, si præceptum Charitatis omittatur.

PERTINENS.

Docere Augustinum, Omnia opera infidelium esse peccata, scripsit Baius, & post illum operosius Iprensis noster Jansenius. Utrumque secuti sunt duo quos novi Theologiæ Professores, alter in Thesibus publicis circiter à decennio, alter non ita pridem in dictatis suis. Primi id scripserunt, ut probarent eam sententiam veram esse: ultimi verò, ut inde concluderent, nisi reverè

Verè fecerunt, vel Augustinum Restrictione mentali usum, vel aliquam ejus doctrinam damnatam esse. Male omnes: sed hi aliquandò petulantius in Augustinum.

DE OPERIBUS SINE GRATIA FACTIS.

PROP. DAMN.

I. **L**iberum arbitrium sine gratia, & Dei adjutorio, non nisi ad peccandum, valet. Est 28.

NOTA XXII.

Titulus est capitis VIII. lib. 2. de Virtutibus Impiorum: Quòd liberum arbitrium sine Dei adjutorio nonnisi ad peccandum valeat. Quam doctrinam Baius infert ex iis, quæ paucis antè paginis de operibus infidelium docuit, atque ita etiam eodem sensu: errans profectò in eo, quod sine gratiæ Dei adjutorio non admittat officia honestatis, nisi quæ vitia sint & damnabilia; cum Augustinus admittat talia, quæ quodam sensu generaliori etiam *Dona Dei* vocentur, atque ita ipsa per se peccata non sint, etsi adjunctum illis, *Non in Domino gloriari*, peccatum sit, & ita de copulato ex utroque (sensu quidem Augustiniano) rectè dicatur, peccatum esse: quo sensu quoque cetera, quæ de libero arbitrio sine gratia Augustinus pluribus in locis dicit, verissima sunt.

PROP. DAMN.

II. **C**um Pelagio sapit, qui boni aliquid naturalis, hoc est quod ex naturæ solis viribus erium ducit, agnoscit. Est 37.

III. Cum Pelagio sentiunt, qui textum ad Roman. 1. Gentes, quæ legem non habent, naturaliter, quæ legis sunt, faciunt; intelligunt de gentibus fidei gratiam non habentibus. Est 23.

IV. Non solum fures hi sunt, & latrones, qui Christum viam, & ostium veritatis, & vitam negant, sed etiam quicumque aliunde, quàm per Christum in viam justitiæ, hoc est, ad aliquam justitiam conscendi posse dicunt, aut tentationi ulli sine gratiæ ipsius adjutorio resistere posse hominem, sic ut in eam non inducatur, aut ab ea superetur. Est 30.

V. Non nisi Pelagiano errore admitti potest usus aliquis liberi arbitrii bonus, sive non malus, & gratiæ Christi injuriam facit, qui ita sentit, & docet. Est 68.

NOTA XXIII.

Partim hi articuli ob acerbiteriam censuræ censurati sunt, partim etiam quia forè non nulli impingunt in doctrinam Notæ præcedentis.

IMPERTINENS.

Obiectum erat cuidam, quod circa adulterium cum conjugata consentiente marito, irreverentius loqueretur de Augustino, quasi hic damnatam sententiam ut dubiam tenuisset. Respondet, se modò dixisse: Erravit, seu verius ignoravit. Sic nimirum talia retractantur.

DE JUSTITIA, JUSTIFICATIONE, &c.

PROP. DAMN.

I. **J**ustitia quæ justificatur per fidem impius, consistit formaliter in obedientia mandatorum, quæ est operum justitiæ, non autem in gratiæ aliqua animæ infusa, quæ adoptatur homo in Filium Dei,

D